

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1SŽk/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018200878
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Hatalová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1018200878.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M (sudca spravodajca) a JUDr. Mariána Fečíka v právnej veci žalobcu: G.. D. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. J. H. XX/XX, XXX XX L., právne zast. Mgr. Juraj Kornhauser, advokát, so sídlom Suché mýto 6, 811 03 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, v konaní o správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPOU-PO-PK-5/2018 zo dňa 05.04.2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/91/2018 zo dňa 20.05.2020, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Minister vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. SPOU-PO-PK-5/2018 zo dňa 05.04.2018 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil personálny rozkaz generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo vnútra“) č. 56 zo dňa 11.09.2017 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“), na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej aj „zákon o štátnej službe“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

2. Dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej aj „PZ“) bola skutočnosť, že žalobca svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

3. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy malo spočívať v tom, že žalobca dňa 28.03.2017 v čase mimo výkonu štátnej služby viedol osobné motorové vozidlo značky M. M. E. farby, evidenčné číslo XL.X XXXX po ceste II/520, kde bol v čase o 16:57 hod. na hranici okresov Čadca a Námestovo zastavený a kontrolovaný hliadkou pohotovostnej monitorizovanej jednotky, ktorej sa preukázal prednou stranou služobného preukazu. Po vyzvaní na predloženie dokladov potrebných na vedenie a prevádzku motorového vozidla nepredložil hliadke svoje doklady, ale predložil doklady svojho brata, a to občiansky preukaz č. D.XXXXXXX na meno F. I. a vodičský preukaz č. D.XXXXXXX na meno F. I.. Žalobca viedol motorové vozidlo aj napriek tomu, že disciplinárnym rozkazom riaditeľa KDI KR PZ v Bratislave č.

1/2016 zo dňa 03.10.2016 potvrdenom druhostupňovým rozhodnutím č. KRPZ-BA-VO-20/2016-PK zo dňa 15.12.2016 mu bolo uložené disciplinárne opatrenie - zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu šiestich mesiacov (ďalej aj „disciplinárne opatrenie o uložení zákazu činnosti“).

4. Splnená mala byť aj ďalšia zákonná podmienka na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, ktorá spočíva v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä na zodpovednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ, na ich povinnosti byť čestnými, ochraňovať práva občanov a tým upevňovať ich dôveru v Policajný zbor. Zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení a predpokladá, že príslušník PZ v rámci svojho postavenia bude príkladne rešpektovať zákony a iné právne predpisy tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prísaha. Bolo by v príkrom rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, ak by v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý sa dopustil vyššie uvedeného konania nezlučiteľného s postavením a úlohami príslušníka PZ. Na činnosť príslušníkov PZ sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej, čo vyplýva predovšetkým z ich postavenia a úloh, ktorými sa zúčastňujú na plnení funkcií štátu. U žalobcu bolo pritom zohľadnené aj to, že patril medzi policajtov, ktorí v merateľných kritériách hodnotenia dosahovali priemerné výsledky. V rámci vyhodnotenia nadriadený uviedol aj vulgárne správanie sa žalobcu a štyri uložené disciplinárne opatrenia počas trvania jeho služobného pomeru a doplnil aj informácie o jeho nenastúpení do plánovaného výkonu štátnej služby, dňa 28.03.2017 z dôvodu jeho zadržania a v dňoch od 10.04.2017 do 13.04.2017 bez dostatočného dôvodu.

II.

Konanie pred krajským súdom

5. Žalobca sa včas podanou správnu žalobou doručenu dňa 13.06.2018 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

6. Žalobca predovšetkým namietal, že

- základným a jediným preukázaným dôvodom napadnutých rozhodnutí je vedenie trestného stíhania voči žalobcovi a napadnuté rozhodnutia sú nezákonné, nakoľko zákon o štátnej službe ustanovuje, že v prípade dôvodného podozrenia príslušníka PZ zo spáchania trestného činu sa musí policajt dočasne pozbrať výkonu štátnej služby, a teda nie je na mieste rozhodnúť o jeho prepustení. Prepustiť policajta možno iba za predpokladu, že policajt bude v trestnom konaní právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin alebo pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody. Žalobca namietal, že žalovaný vedel o tom, že vo veci sa vedie trestné stíhanie žalobcu a vedenie trestného stíhania žalobcu za ten istý skutok, za ktorý bol v tomto konaní prepustený, je prekážkou rozhodnutia o prepustení;

- nemohlo dôjsť k naplneniu predmetného dôvodu prepustenia, nakoľko skutok, ktorý mal žalobca vykonať, mal byť uskutočnený mimo výkonu štátnej služby, mimo plnenia úloh Policajného zboru v služobnom úrade a mimo miesta výkonu štátnej služby. V danom čase a na danom mieste nedošlo k naplneniu žiadnej podmienky, ktorá by určovala osobe žalobcu postavenie „policajt“ v zmysle § 2 ods. 1 - 3 zákona o štátnej službe;

- prvoinštančný orgán v procese konania o prepustení vykonával dokazovanie, najmä výsluchy osôb, ktoré majú byť údajnými svedkami konania žalobcu bez toho, aby o tom upovedomil žalobcu a umožnil mu byť prítomný na takom procesnom úkone. Všetky takto získané svedecké výpovede sú získané nezákonným spôsobom a nie je možné ich v konaní použiť ani na ne prihliadať. Žiadne ustanovenie zákona o štátnej službe neoprávňuje nadriadeného na vykonávanie výsluchov a vypočutí svedkov tak, aby nebol o takomto úkone vyzoomený žalobca ako účastník konania. Žalobca zároveň namietal osobnú zaujatosť K.. S.. S. G. a uviedol, že voči jeho osobe existuje dôvodné podozrenie z ovplyvňovania svedeckých výpovedí, nakoľko sa nezhodujú s výpoveďami tých istých osôb v trestnom konaní, pričom len pre samotnú prítomnosť S.. G. na svedeckých výpovediach sú tieto výsluchy ako dôkaz nezákonné. K procesnej stránke žalobca namietal ich formu, ktoré boli zachytené prostredníctvom úradným záznamom, čo považuje za neprípustné a nezákonné;

- v žiadnom z napadnutých rozhodnutí nie je uvedené, akým spôsobom žalovaný identifikuje nebezpečenstvo ponechania žalobcu v služobnom pomere, ktoré by mohlo spôsobiť ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Žalobca pripomenul, že doteraz nebolo preukázané, že by vozidlo šoféroval on,

a teda nebolo možné ani konštatovať, že práve zotrvanie osoby žalobcu by mohlo byť na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Napádané rozhodnutia sú v tomto nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov;

- zadržaná osoba bola nesprávne identifikovaná ako žalobca, napriek tomu, že táto osoba predložila občiansky preukaz a vodičský preukaz pod menom F. I.. Na podklade zistených skutočností nebol dostatočne a bez dôvodných pochybností odôvodnený záver, že išlo o osobu žalobcu. Jediným dôkazom, ktorý nasvedčuje tomu, že zadržaným by mal byť práve žalobca, je jeho služobný preukaz, ktorým sa mal preukázať pri zastavení vozidla. Tento doklad sa však u žalobcu nikdy nenašiel, pričom sa nenašiel ani po prehladaní vozidla;
- všetky dôkazy, na základe ktorých žalovaný a prvostupňový správny orgán rozhodli, pochádzajú z trestného konania ČVS: SKIS-111/OISS-V-2017 a boli v tomto trestnom konaní obstarané Inšpekciou ministerstva vnútra, ktorá je v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“) považovaná za nezákonný orgán, a teda aj dôkazy samotné sú nezákonne získané a nemožno ich použiť v žiadnom konaní. Inšpekcia ministerstva vnútra je orgánom verejnej moci, ktorý je zriadený v rozpore so zákonom, nemôže mať právomoc konať a rozhodovať vo veci. Žalobca sa odvolával na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1To/1/2015 zo dňa 29.5.2015, podľa ktorého je Sekcia kontroly a inšpekčnej služby MV SR nezákonným orgánom.

7. Rozsudkom sp. zn. 2S/91/2018 zo dňa 20.05.2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) krajský súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, žalobu zamietol a nepriznal žalovanému náhradu trov konania.

8. Krajský súd v napadnutom rozsudku

- uviedol, že z meritórneho hľadiska je potrebné posúdiť, či sa žalobca ako príslušník Policajného zboru mohol mimo faktického výkonu štátnej služby dopustiť konania, ktoré mohlo mať vplyv na jeho služobný pomer. Pre určenie statusu policajta je rozhodujúci okamih vzniku služobného pomeru. Hoci zákonodarca v § 2 ods. 1 zákona o štátnej službe expressis verbis neuviedol, že policajtom je aj príslušník PZ mimo štátnej služby, je nevyhnutné toto ustanovenie vykladať v kontexte s ostatnými ustanoveniami zákona a nie izolovane. Povinnosťou policajta je v službe ale aj mimo nej zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor, tak ako to vyžaduje § 48 ods. 2 písm. g) zákona o štátnej službe. Z hľadiska znenia služobnej prísahy bol žalobca aj v čase mimo štátnej služby policajtom a bol povinný dodržiavať Ústavu Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“), ústavné zákony a ďalšie všeobecne záväzné právne predpisy. Ak sa policajt v čase mimo výkonu štátnej služby dopustil konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, má jeho konanie nepochybne za následok vyvedenie disciplinárnej zodpovednosti, prípadne prepustenie zo služobného pomeru. Intenzita protiprávneho konania policajta je vecou správnej úvahy jeho nadriadeného a správny súd sa zameriava výlučne na to, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Posúdenie účelnosti a vhodnosti rozhodnutia však do právomoci súdu nepatrí;
- konštatoval, že zrušenie disciplinárneho opatrenia o uložení zákazu činnosti rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1S/45/2017 zo dňa 18.04.2019 nič nemení na skutkovej podstate deliktu, ktorého sa žalobca dopustil dňa 28.03.2017 a je predmetom tohto súdneho konania. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania príslušného orgánu o prepustení. Je pritom nepochybné, že dňa 28.03.2017 bolo disciplinárne opatrenie o uložení zákazu činnosti aj druhostupňové rozhodnutie právoplatné a vykonateľné a žalobca nebol oprávnený viesť motorové vozidlo. Jeho povinnosťou bolo tento zákaz rešpektovať. Nič na tom nemení nesúhlas žalobcu s rozhodnutím a podanie správnej žaloby (02.03.2017), pričom správny súd tejto žalobe nepriznal odkladný účinok. Správny súd zrušil disciplinárne opatrenie pre nedostatočné odôvodnenie uloženej sankcie a nič nevyčítal skutkovej podstate priestupku. Krajský súd preto uzavrel, že zrušenie disciplinárneho opatrenia správnym súdom až dňa 18.4.2019 ešte bez ďalšieho neznamená, že žalobca nebol povinný dňa 28.03.2017 dodržiavať uložený zákaz viesť motorové vozidlá a že by mohol podľa svojej ľubovôle viesť motorové vozidlo aj napriek uloženému zákazu činnosti. Žalobca si bol evidentne svojej povinnosti zdržať sa vedenia motorového vozidla aj vedomý, keď sa hliadke nepreukázal svojimi dokladmi totožnosti;
- rozsudok krajského súdu sp. zn. 1S/45/2017 má vplyv na trestné stíhanie žalobcu pre prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia, keď Okresný súd Námestovo povolil obnovu konania a zrušil rozsudok, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Následne bol žalobca rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Dolnom Kubíne uznaný vinným zo spáchania priestupku a bola mu uložená pokuta vo výške 100,- eur;

- poukazoval na to, že intenzita skutku, pre ktorý bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ nemusí dosahovať intenzitu trestného činu. Ide o ustálený záver súdov Slovenskej republiky (napr. R 102/2013, sp. zn. 4Sžo/212/2015). Preto aj keď nebol žalobca právoplatne odsúdený, nejde o prekážku, pre ktorú by nemohol byť vzhľadom na skutkové okolnosti veci prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ za splnenia zákonných podmienok vyplývajúcich z § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe, navyše, keď v personálnom konaní sa riešila aj identifikácia žalobcu dokladmi jeho brata;
- prízvukoval, že žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepodložil svoje tvrdenie, že zadržaným bol skutočne F. I. a v tom kontexte, prečo sa žalobca v ten istý deň nedostavil do výkonu štátnej služby začínajúcej o 20:00 hod. Žalobca bol identifikovaný na oddelení inšpekcie ministerstva vnútra v Žiline jeho nadriadenými. Ak žalobca tvrdí, že jeho nadriadení klamú, bolo jeho povinnosťou ich tvrdenia vyvrátiť, čo sa však nestalo. Krajský súd preto dospel k záveru, že identita žalobcu bola zistená riadnym a správnym spôsobom a všeobecné argumenty žalobcu neboli spôsobilé ju spochybníť; správne orgány oboch stupňov postup pri identifikácii žalobcu podrobne vo svojich rozhodnutiach popísali a ich závery zodpovedajú logickému úsudku;
- uviedol, že je pravdou, že Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 1To/1/2015 zo dňa 29.05.2015 označil Inšpekciu ministerstva vnútra za nezákonnú, no trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR zaujalo k rozdielnej rozhodovacej činnosti stanovisko dňa 02.07.2015, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 95/2015. Trestnoprávne kolégium v zjednocujúcom stanovisku zdôraznilo, že ide o legálny orgán podľa právneho poriadku SR, výkon jeho pôsobnosti (vrátane rozhodovacej činnosti) nebol spochybnený, ani ex post revidovaný. Z uvedeného dôvodu bolo zadržanie žalobcu Inšpekčnou službou ministerstva vnútra dňa 28.03.2017 v súlade so zákonom a dôkaz takto získaný je zákonným dôkazom použiteľným aj v personálnom konaní žalobcu a podlieha vyhodnoteniu podľa § 238 ods. 4 zákona o štátnej službe. Žalovaný aj prvostupňový orgán sa s týmto dôkazom riadne vysporiadali, okrem neho vychádzali aj z iných dôkazov a vyjadrení, ktoré vyhodnotili jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach podľa § 238 ods. 4 zákona o štátnej službe a svoje závery logicky odôvodnili;
- k žalobnej námietke týkajúcej sa odňatia možnosti konať pred správnym orgánom v súvislosti s vyhotovením výpovedí vo forme úradných záznamov krajský súd uviedol, že forma úradného záznamu je bežnou formou zaznamenania úradného úkonu a spísania jeho priebehu konkrétnou osobou, ktorá sa pri úkone vyskytla. Tak sa stalo aj v predmetnej veci - úradné záznamy boli riadne spísané, založené v administratívnom spise a žalobca mal reálnu možnosť sa s nimi oboznámiť, vyjadriť sa k nim, navrhnúť ich opravu, doplnenie alebo konfrontáciu s osobami, ktoré ich spísali. Písomné vyjadrenia, ktoré sú v personálnom konaní prípustné podľa § 238 zákona o štátnej službe, mal žalobca možnosť vidieť a vyjadriť sa k nim;
- poukázal na to, že žalobca bol dňa 08.08.2016 preškolený k ustanoveniam § 17 (služobná prísaha) a § 47 (služobná disciplína) zákona o štátnej službe a dňa 23.08.2016 k nariadeniu ministra vnútra o etickom kódexe príslušníka PZ a aj na základe týchto školení si mal byť vedomý svojich povinností, a to aj mimo výkonu štátnej služby;
- uviedol, že žalovaný sa dostatočne, jasne a zrozumiteľne vysporiadal s kumulatívnym splnením aj druhej podmienky na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ, teda, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby;
- konštatoval, že podmienka dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby nie je podmienkou „sine qua non“, pre ktorú by nemohlo byť meritórne rozhodnuté o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe. Služobný úrad môže priamo rozhodnúť o skončení služobného pomeru, ak nie sú splnené podmienky vyplývajúce z § 46 ods. 1 zákona o štátnej službe. Posúdenie týchto podmienok je na služobnom úrade. U žalobcu bola zjavne splnená len prvá podmienka, a to že bol dôvodne podozrivý, že porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom alebo že spáchal trestný čin. Služobný úrad nevyhodnotil jeho ďalšie ponechanie vo výkone štátnej správy (až do rozhodnutia o skončení služobného pomeru) ako hrozbu pre priebeh objasňovania jeho konania. Z uvedeného dôvodu postupoval správne a rozhodol priamo o skončení služobného pomeru žalobcu bez toho, aby žalobcu dočasne pozbavil výkonu štátnej služby;
- uviedol, že druhostupňový správny orgán posúdil v medziach zákona v súlade s povolenou správnu úvahou intenzitu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcu, zaoberal sa aj námietkou žalobcu týkajúcou sa jeho identifikácie, použiteľnosti dôkazov získaných inšpekčnou službou ministerstva vnútra, pričom dospel k záveru, že žalobca svojím konaním naplnil skutkovú podstatu prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe. V predmetnej veci bola splnená

vykonaných dôkazov (DNA analýza, daktyloskopia) môže nepochybne preukázať a osvedčiť, či osoba ktorá viedla vozidlo dňa 28.03.2020 bude identifikovaná ako D. I. alebo F. I.;

- nesprávne právne posúdenie krajského súdu o tom, že podanie vyjadrení do úradných záznamov zo strany jednotlivých svedkov spĺňa požiadavky na spravodlivé konanie v zmysle čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru. Namietal, že svedecké výpovede boli procesne neprípustne vyriešené iba úradnými záznamami o podaní vysvetlení bez prítomnosti sťažovateľa a bez možnosti, aby sťažovateľ bol pri takom výsluchu prítomný a mohol klásť otázky svedkom. Takýto spôsob získania informácií od svedkov sťažovateľovi podľa jeho názoru odníma jeho základné procesné práva a nespĺňa základné garancie právneho štátu, pričom zdôraznil, že každý zo svedkov bol príslušníkom Policajného zboru, všetky informácie sa tieto osoby dozvedeli pri výkone služby, pričom však žiadna z týchto osôb ako svedkov nebola riadne zbavená povinnosti mlčanlivosti, čo žalobca v priebehu konaní riadne namietal, avšak krajský súd sa s týmto nijako nevysporiadal;

- krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, keď nezrušil napadnuté rozhodnutia, pričom uviedol, že sťažovateľ nemohol porušiť služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere nemôže byť na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, keď trest zákazu činnosti bol nezákonný a aktuálne zrušený ex tunc. Sťažovateľ pritom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/34/2016 zo dňa 29.06.2017 a uviedol, že krajský súd neaplikoval zásadu z nepráva nemôže vzniknúť právo a túto skutočnosť ani v napadnutom rozsudku nijako nezodôvodnil. Sťažovateľ mal ďalej za to, že krajský súd sa odklonil od právneho názoru kasačného súdu sp. zn. 6Cdo 26/2017, a to tým, že hoc sťažovateľ namietal porušenie práva na spravodlivé súdne konanie neumožnením žalobcovi byť prítomný pri výsluchu svedkov a klásť im otázky, krajský súd mal za to, že úradné záznamy o vypočutí svedkov bez prítomnosti sťažovateľa a bez jeho otázok sú dostatočnou zárukou spravodlivosti súdneho konania.

11. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach a stotožniac sa s preskúmaným rozsudkom krajského súdu navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť.

IV.

Právny názor kasačného súdu

12. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky začal vykonávať svoju činnosť odo dňa 01.08.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu SR na Najvyšší správny súd SR odo dňa 01.08.2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.08.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu SR (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu SR a bola jej pridelená sp. zn. 1Sžk/45/2020. Od 01.08.2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd SR. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu SR, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

13. Senát Najvyššieho správneho súdu SR konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal žalobca - sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, pričom pri svojom rozhodovaní bol vedený nasledujúcimi právnymi úvahami.

14. V danej veci sa jedná o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov, ktorými bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Prepustenie bolo vykonané s odkazom na § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe, ako následok porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Ako predmetné porušenie bolo klasifikované konanie sťažovateľa, ktorý dňa 28.03.2017 v čase osobného voľna okolo 16:57 hod. viedol osobné motorové vozidlo v smere od obce Oravská Lesná na Novú Bystricu, pričom disciplinárnym rozkazom mal uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 6 mesiacov, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.01.2017. Dňa 28.03.2017 v čase o 16:57 hod. bol zastavený a kontrolovaný hliadkou 5. čaty PMJ OPP KRPZ v Žiline na hranici okresov Čadca a Námestovo, pričom ku kontrole predložil služobný preukaz policajta PZ, OP č. D.XXXXXX na meno F. I. a VP č. D.XXXXXXX na meno F. I..

15. Podľa § 48 ods. 3 zákona o štátnej službe „Policajt je povinný a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený [...], g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor [...], h) dodržiavať služobnú disciplínu. [...]“

16. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe: „Policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitým záujmov štátnej služby.“

17. Podľa § 193 zákona o štátnej službe: „(1) Návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru. (2) Policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa.“

18. Podľa § 238 zákona o štátnej službe: „(1) Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. (2) Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.“

19. Kasačný súd uvádza, že rozsah súdneho prieskumu v prejednávanej veci je limitovaný skutočnosťou, že správne súdy nie sú skutkovým súdmi, ale posudzujú len právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu sa prieskum zameriava na zodpovedanie otázky, či kompetentné orgány rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Ďalším determinantom súdneho prieskumu v prejednávanej veci je skutočnosť, že v prípade prepustenia zo služobného pomeru posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia správnych orgánov. Správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správneho orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne. Na vstup do tohto tolerančného pásma by mal žalobca jednoznačne vyvrátiť právne východiská žalovaného správneho orgánu (argumentačne jednoznačne preukázať vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom). V zákone o štátnej službe zákonodarca explicitne nedefinuje, čo pokladá za zvlášť závažné porušenie služobnej prísahy alebo povinnosti, z ktorých dôvodov uvedené ustanovenie patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom, a ktoré tak prenechali správneho orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy. Zákon síce ponechal širokú možnosť uváženia v prípade rozhodnutia o prepustení z pomeru príslušníka PZ pre porušenie prísahy alebo zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti, avšak táto úvaha musí zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení (rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 7Sžo/26/2016 zo dňa 23.11.2017).

20. V zmysle § 27 ods. 2 SSP pri rozhodnutí, ktoré orgán verejnej správy vydal na základe zákonom povolenej správnej úvahy, správny súd preskúmava, či také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a teda súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené sa kasačný súd obmedzí len na posúdenie kľúčovej otázky pre rozhodnutie vo veci, ktorou je to, či správna úvaha aplikovaná v prejednávanej veci nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a či bola aplikácia tohto inštitútu v napadnutom rozhodnutí zdôvodnená. S ohľadom na vyššie citovanú judikatúru taktiež preskúma, či táto úvaha zodpovedá zisteným skutkovým okolnostiam, má oporu vo vykonanom dokazovaní a je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.

21. Kasačný súd konštatuje, že v napadnutom rozhodnutí žalovaného je obsiahnutá správna úvaha a zdôvodnenie preukazujúce naplnenie oboch kumulatívnych zákonných podmienok pre skončenie služobného pomeru sťažovateľa. Správny orgán uviedol, aké konkrétne konanie sťažovateľa posúdil ako hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej disciplíny, spolu s vyhodnotením relevantných konkrétnych okolností skutku a osoby sťažovateľa. K posúdeniu konania sťažovateľa ako zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy žalovaný identifikoval aj právny rámeč, resp. dotknuté ustanovenia, ktoré

boli porušené. Konkretizoval, že sťažovateľ konal v rozpore s § 4 ods. 1 písm. b) a § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, ako aj čl. 1 prílohy k nariadeniu ministra vnútra č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka PZ. Žalovaný tiež špecifikoval, že sťažovateľ porušil služobnú disciplínu tým, že dôsledne neplnil povinnosti uložené všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona o štátnej službe) a porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a), písm. g) a písm. h) zákona o štátnej službe.

22. K uvedenému kasačný súd uvádza, že každé porušenie služobnej prísahy a služobných povinností a jeho dôsledky pre naplnenie druhej podmienky - t. j., že ponechanie dotknutého príslušníka v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, je potrebné vyhodnocovať individuálne, a to vo vzťahu ku konkrétnym skutkovým okolnostiam zisteného porušenia a k posudzovanej osobe, čo taktiež bolo z pohľadu kasačného súdu zo strany žalovaného resp. prvostupňového orgánu realizované. Správne orgány prihliadnúc na skutkové okolnosti spočívajúce v konaní sťažovateľa, zakladajúce hrubé porušenie služobnej prísahy a služobných povinností konštatovali, že ponechanie sťažovateľa v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ, na ich čestnosti, na ochrane práv, zdravia, majetku občanov i štátu a na upevňovaní dôvery občanov v Policajný zbor. Kasačný súd dáva do pozornosti aj to, že pri posudzovaní tejto podmienky boli zohľadnené predchádzajúce výsledky služobnej činnosti sťažovateľa ako aj okolnosť pôsobenia uvedeného konania na ostatných príslušníkoch Policajného zboru.

23. Kasačný súd uvádza, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany než je to u zamestnancov v pracovnom pomere a kladie na nich vyššie nároky a požiadavky na čestnosť a rešpektovanie zákona (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sžo/18/2014 z 30.04.2015). Z vyššie uvedených dôvodov, ako aj z odôvodnenia správnej úvahy zo strany správnych orgánov vo vzťahu k naplneniu dôvodov pre prepustenie zo služobného pomeru, považoval kasačný súd záver žalovaného o spáchaní vytykaného skutku sťažovateľom, tak ako je uvedený v rozhodnutí o jeho prepustení zo služobného pomeru, za dôvodný. Za rovnako dôvodný považoval aj záver o naplnení predpokladov na jeho prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu porušenia služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom, v dôsledku čoho by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov služby v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe.

24. Prepustenie zo služobného pomeru je v danom prípade následkom predchádzajúceho protiprávneho konania sťažovateľa. Jedná sa pritom o následok majúci primárne pracovnoprávnu povahu i keď v širšom ponímaní táto spĺňa aj povahu sankcie za iné protiprávne konanie v zmysle § 194 ods. 1 SSP. Vzhľadom na úplne odlišný normatívne chránený objekt (porovnaj Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018, 993 s.) bolo v danom prípade nesporné, že trestné konanie a konanie vo veci prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru neboli v takom vzájomnom pomere, ktorý by medzi nimi predstavoval prekážku ne bis in idem. Tu treba poznamenať, že vo vzťahu k predmetnej veci nie je pritom podstatné to, či sa sťažovateľ vedením motorového vozidla v čase keď mu bol uložený zákaz činnosti, dopustil trestného činu alebo priestupku. Dôležité je to, že takýto skutok možno vyhodnotiť ako porušenie služobnej prísahy a služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom, ktoré napokon nemusí dosahovať intenzitu trestného činu alebo priestupku. Správne orgány a ani krajský súd preto neboli povinní prerušiť svoje konania do skončenia trestného alebo priestupkového konania.

25. Kasačný súd ďalej konštatuje, že konanie vo veci prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru predstavuje konanie vo veciach služobného pomeru, ktoré je upravené v § 231 až § 248 zákona o štátnej službe. Jedná sa o osobitný druh administratívneho konania v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) SSP, na ktorý sa subsidiárne nevzťahuje (okrem výkonu rozhodnutia) všeobecný predpis o správnom konaní, t. j. zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Zákon pre toto konanie neustanovuje (obligatórne) uskutočnenie ústneho pojednávania. Dôkazy, ktoré možno v konaní vykonať, sú vymedzené demonštratívne v § 238 ods. 1 a 2 zákona o štátnej službe. Zákon explicitne neustanovuje za dôkaz výsluch svedka, ako je tomu v § 34 ods. 2 a § 35 správneho poriadku, ale hovorí o výpovedi a vyjadrení. Pod takýmito pojmami možno preto akceptovať aj zaznamenanie výpovede svedkov vo formálnej podobe úradných záznamov. Tieto boli pritom okrem svedkov podpísané aj príslušníkom Policajného zboru a sú riadne zaevidované v spise. Skutočnosť, že sťažovateľ nebol

prítomný pri výpovediach svedkov, neznamená bez ďalšieho, že došlo k zásahu do jeho procesných práv. Zákon o štátnej službe totiž správne orgánu nestanovuje povinnosť zabezpečiť prítomnosť účastníka konania na danom úkone. Implicitne možno uvažovať nad tým, že opakovaný výsluch svedka, resp. konfrontácia vrátane pripustenia otázok účastníka konania by boli namiesto v prípade „nejasnej“ dôkaznej situácie, resp. existencie rozporov medzi jednotlivými dôkazmi. O takýto prípad sa však v danej veci nejednalo. Sťažovateľ napokon dostal príležitosť oboznámiť sa s obsahom úradných záznamov, vyjadriť sa k nim a navrhovať dôkazy (vyjadrenie k začatiu konania i k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru), čím boli naplnené jeho práva vyplývajúce pre neho z § 238 ods. 3 zákona o štátnej službe (účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy) ako aj § 193 ods. 2 zákona o štátnej službe (policajtomu musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa). Kasačný súd mal vzhľadom na uvedené námietku sťažovateľa týkajúcu sa porušenia jeho procesných práv za nedôvodnú.

26. Kasačný súd sa taktiež nestotožnil s námietkou sťažovateľa o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci. Skutočnosť, že práve sťažovateľ viedol motorové vozidlo dňa 28.03.2017 (a nie jeho brat), je preukázaná najmä výpoveďami K.. S.. Z. I. a K.. V. H., ktorí vykonávali v ten deň hliadkovú službu. V zmysle výpovedí týchto svedkov sa vodič zastavaného vozidla vyjadril, že je „kolegom“ a ponáhľal sa do služby, ktorá mu začína o 20:00 hod. O tom, že išlo o sťažovateľa, svedčí aj skutočnosť, že tento sa na službu, ktorú mal vykonávať v ten deň (v čase od 20:00 hod. do 08:00 hod.) nedostavil a túto skutočnosť neoznámil. Napokon identifikáciu sťažovateľa ako vodiča motorového vozidla potvrdili H.. G.. K. X. a K.. S. G. (nadriadení sťažovateľa) v sídle inšpekčnej služby ministerstva vnútra v Žiline, kde v zmysle ich výpovedí so sťažovateľom aj priamo komunikovali. Takto zistený skutkový stav veci považuje kasačný súd na účely konania o prepustení sťažovateľa za dostatočný, pričom zvyrazňuje, že sťažovateľ neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by zistený skutkový stav vyvrátili (napr. dôvod nenastúpenia do služby, miesto, kde by sa mal v čase skutku nachádzať).

27. Nedôvodná bola námietka sťažovateľa, ktorý tvrdil, že súčasťou administratívneho spisu bolo nespočetné množstvo dôkazov z trestného konania, vedeného na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 6T/67/2018. Kasačný súd preskúmal obsah spisového materiálu krajského súdu ako aj pripojeného administratívneho spisu a konštatuje, že toto tvrdenie sťažovateľa nie je pravdivé. Z tohto dôvodu irelevantná je aj námietka, že spisy z trestného konania sa do personálneho konania dostali nezákonne. Taktiež je nedôvodná námietka sťažovateľa, že skutočnosti, ktoré sa dozvedeli jeho nadriadení počas „návštevy inšpekčnej služby“, podliehajú povinnosti mlčanlivosti podľa § 80 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore. V zmysle tohto ustanovenia je zřejmé, že informácie, ktoré nadriadení sťažovateľa získali, nespádajú pod povinnosť mlčanlivosti, nakoľko záujem fyzických osôb a právnických osôb nevyžaduje, aby takéto informácie zostali utajené pred nepovolnou osobou. Taktiež je potrebné zvyrazniť, že povinnosť mlčanlivosti na ne vzťahuje na oznámenie kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

28. Neobstojí ani námietka sťažovateľa, ktorý tvrdil, že nakoľko rozsudkom správneho súdu sp. zn. 1S/45/2017 zo dňa 18.04.2019 bol zrušený zákaz činnosti, akékoľvek ďalšie rozhodnutia (vrátane rozhodnutí o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru) sú právne vadné a nezákonné, najmä ak nosným dôvodom a porušením služobnej prísahy malo byť vedenie motorového vozidla sťažovateľom v čase zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, ktorý bol zrušený. K tomu kasačný súd uvádza, že je nesporné, že sťažovateľ v čase spáchania skutku dňa 28.03.2017 mal právoplatne uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá (viď bod 3 tohto rozsudku). Preto keď aj napriek právoplatne uloženému zákazu činnosti viesť motorové vozidlá ku dňu 28.03.2017 v tento deň viedol osobné motorové vozidlo, vedome porušil uvedený zákaz a zjavne tak konal protiprávne. Kasačný súd dáva do pozornosti, že na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Kasačný súd tiež dodáva, že v podmienkach právneho štátu je sťažovateľ povinný rešpektovať právoplatné rozhodnutie príslušného orgánu o uložení zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, a to až do momentu prípadného zrušenia takéhoto rozhodnutia v predpísanom konaní. Taktiež sťažovateľ neobjasnil, z čoho vyvodzuje, že zrušenie disciplinárneho opatrenia o uložení zákazu činnosti krajským súdom má účinky ex tunc. Zrušenie rozhodnutia orgánu verejnej správy správnym súdom má zásadne účinky ex nunc, t. j. dňom právoplatnosti a vykonateľnosti

rozsudku krajského súdu. Právna veda pozná inštitút ničotnosti, resp. nulity rozhodnutia správneho orgánu ex tunc len v prípade, že správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. a) a b) SSP, t. j. a) ak bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu alebo b) ho vydal orgán, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok, 2017, komentár k § 191 SSP). V uvedenom prípade však krajský súd zrušil rozsudkom sp. zn. 1S/45/2017 zo dňa 18.04.2019 disciplinárne opatrenie o uložení zákazu činnosti z dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP, t. j. pre nepreskúmateľnosť. Odhladnuc od uvedeného a ako správne načrtol krajský súd, skutková veta popísaná v rozhodnutiach o prepustení sťažovateľa obsahovala okrem samotného porušenia zákazu viesť motorové vozidlá aj skutočnosť, že sťažovateľ policajnej hliadke predložil doklady svojho brata. Takéto konanie takisto predstavuje neetické a protiprávne konanie príslušníka PZ a na toto nemá nijaký vplyv neskoršie zrušenie zákazu činnosti viesť motorové vozidlá.

29. Pokiaľ sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžo/22/2016 zo dňa 29.03.2017 a namietal odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, je na mieste uviesť, že v uvedenom rozsudku sa podstatne líšil skutkový stav vecí, keď v danej veci bola dôvodom prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru strata spôsobilosti a zmena zdravotnej spôsobilosti. Kasačný súd ako aj krajský súd v danom prípade namietali postup správnych orgánov, ktorí neskúmali možnosť prevedenia resp. preloženia žalobcu na inú funkciu v štátnej službe, teda neskúmali splnenie oboch kumulatívnych podmienok, ktoré vyžaduje § 192 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej službe. Ako vyššie zhodnotil kasačný súd, zákonom stanovené podmienky v zmysle § 192 ods. 1 písm. e) sú v predmetnom konaní splnené. Čo sa týka námietky sťažovateľa ohľadom odklonu krajského súdu od názoru kasačného súdu v uznesení sp. zn. 6Cdo/26/2017 zo dňa 31.10.2017 (týkajúcom sa prítomnosti sťažovateľa počas výsluchov svedkov), kasačný súd uvádza, že tento rozsudok taktiež nie je aplikovateľný na prejednávajúcu vec. Ide o rozsudok Najvyššieho súdu SR v civilnej veci o určenie vlastníckeho práva, a okrem toho, že skutkový stav je absolútne odlišný, taktiež sa na dané veci aplikujú iné právne predpisy.

30. Čo sa týka ďalších kasačných námietok sťažovateľa týkajúcich sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a porušenia práva na spravodlivý proces, kasačný súd dáva do pozornosti, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania a jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Avšak judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Kasačný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré aj náležite odôvodnil.

31. Po preskúmaní dôvodov kasačnej sťažnosti a s nimi súvisiacich sťažnostných bodov preto kasačný súd došiel k záveru, že tieto sú nedôvodné. Kasačný súd nezistil, že by preskúmaným rozhodnutím predovšetkým vo vzťahu k jeho odôvodneniu bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces, resp. že by krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci alebo sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

32. Z uvedených dôvodov preto kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

33. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a contrario, žalobca - sťažovateľ v kasačnom konaní nemal úspech, preto mu právo na náhradu trov kasačného konania nevzniklo. Kasačný súd zároveň nezistil splnenie zákonných podmienok pre postup súdu pri náhrade trov kasačného konania žalovanému podľa § 168 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP.

34. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu **n i e** je prípustný opravný prostriedok.